

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X.**, nar. X.
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2022, č. j. CPR-34122-3/ČJ-2021-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 14. 11. 2021,

č. j. KRPA-301989-12/ČJ-2021-000022-SV, o správním vyhoštění a době zákazu pobytu v délce dvou let dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a byla podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „**ČR**“) do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že z provedeného dokazování vyplynulo, že zde pobývala neoprávněně v období od 13. 11. 2021 do 14. 11. 2021, tj. po dobu dvou dnů. S ohledem na skutečnost, že předmětný nelegální pobyt vznikl toliko nedopatřením, resp. špatnou kalkulací doby bezvízového styku, a čítal tak pouhé dva dny, žalobkyně se nedomnívá, že by se dopustila závažného recidivního jednání. Mělo vůči ní být postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců, pokládá uložení správního vyhoštění za nepřiměřeně tvrdý postih, a to tím spíše, že jí je ukládáno správní vyhoštění na dobu dvou let, a to oproti dvoudennímu epizodnímu nelegálnímu pobytu. Uvedeným postupem tak dochází k hrubému nepoměru doby trvání protiprávního stavu s dobou ukládaného opatření, jelikož z aplikační a rozhodovací praxe správního orgánu nevyplyvá, že by správní orgán ukládal za každý den nelegálního pobytu roční zákaz vstupu. Žalobkyně pokládá napadané rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé, a porušující tak požadavky § 174a zákona o pobytu, jelikož je ukládané opatření činěno v násobku doby trvání protiprávního stavu, proto dochází k nepoměru relativně krátké doby protiprávního stavu vůči době trvání ukládaného správního vyhoštění. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobkyně realizuje zásadní rodinné vazby na území domovského státu, přičemž v ČR není ukotvena, avšak má zájem na tom cestovat na území ostatních členských států Evropské unie, z tohoto důvodu uložení správního vyhoštění na dobu dvou let představuje nepřiměřeně tvrdý zásah do jejích životních plánů, který nezohledňuje skutečnost, že žalobkyně příkladně spolupracovala se správním orgánem při objasnění posuzovaného protiprávního jednání.
3. Žalobkyně pokládá za nepřijatelné úvahy žalovaného stran nepodstatnosti důvodu vzniku protiprávního stavu, neboť z ustanovení § 174a zákona přímo vyplývá, že je správní orgán povinen při úvaze stran přiměřenosti rozhodnutí zohlednit mimo jiné i závažnost posuzované protiprávnosti, kdy ta se logicky odvíjí od subjektivní stránky jednání a nelze ignorovat rozdíl mezi úmyslným nerespektováním pobytových pravidel, tj. úmyslného nelegálního pobytu, oproti marginální chybě při špatném spočívání možností bezvízového styku. Výše ukládaného vyhoštění je tak zcela přemrštěná a napadané rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobkyně v poskytnuté lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
7. Ve věci žalobkyně bylo vydáno dne 3. 2. 2019 rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců, a to z důvodu toho, že pobývala na území ČR bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna (po dobu od 26. 7. 2018 do 2. 2. 2019). Žalobkyně byla zařazena do evidence nežádoucích osob, a to ode dne 3. 2. 2019 do dne 24. 8. 2020, vycestovala z území ČR dne 19. 2. 2019. Následně žalobkyně na území členských států Evropské unie přicestovala dne 15. 8. 2021 a na území ČR přicestovala dne 16. 8. 2021, a tedy ode dne 13. 11. 2021 do dne 14. 11. 2021 opětovně pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu.
8. Žalobkyně brojila proti délce zákazu pobytu, když měla za to, že jde o příliš přísný postup, vzhledem k tomu, že nelegální pobyt vznikl jen nedopatřením, špatnou kalkulací doby bezvízového styku, nešlo o úmyslné nerespektování pobytových pravidel a trval toliko dva dny. Tato délka zasahuje do životních plánů žalobkyně, když má zájem na cestování na území ostatních členských států Evropské unie, také se správním orgánem spolupracovala.
9. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020-32). V případě uložení tohoto omezení se nejedná o správní trestání, nýbrž o správní opatření netrestního charakteru, a tedy při něm nelze uplatnit moderační právo soudu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Soud tedy zkoumá, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud

přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

10. Soud má za to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturu, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost. Žalovaný při stanovení délky zákazu pobytu kromě délky nelegálního pobytu zohlednil, že protiprávní jednání bylo zjištěno činností správního orgánu I. stupně, nikoliv aktivitou žalobkyně, vědomost žalobkyně o jejím porušování zákonů a také spolupráci žalobkyně se správním orgánem I. stupně.
11. Z výsledku žalobkyně plyne, že neobstojí obhajoba přednesená v žalobě, že k neoprávněnému pobytu došlo pouhým omylem a chybou při výpočtu délky bezvízového styku. Žalobkyně při výsledku opakovaně uvedla, že vycestovat neměla v úmyslu a že nelegálnosti svého pobytu si byla vědoma. Pokud žalobkyně obecně odkazuje na správní praxi a porovnává délku nelegálního pobytu a délku zákaz pobytu, není zřejmé, zda reflektuje, že správní vyhoštění bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, nikoli bodu 4 tohoto ustanovení, když žalobkyni již rozhodnutím ze dne 3. 2. 2019 bylo uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu 18 měsíců, přitom zhruba po roce od uplynutí zákazu pobytu se dopustila jednání totožného. Je zřejmé, že předchozí délka zákazu pobytu v době trvání 18 měsíců žalobkyni nijak od dalšího porušování právních předpisů neodradila. Pokud bylo v žalobě poukazováno na správní praxi, šlo o odkaz zcela obecný, bez uvedení konkrétních případů, kterými by se soud mohl podrobněji zabývat a případně je porovnat. Z podané žaloby nijak nevyplyvá, že by v napadeném rozhodnutí měl žalovaný excesivně vybočit ze správní praxe, či že by došlo ze strany žalovaného ke zneužití správního uvážení. Pokud jde o zájem žalobkyně cestovat po státech Evropské unie, žalobkyně k tomuto aspektu v průběhu svého výsledku nic neuvedla, pokud je pro ni cestování po Evropské unii podstatné, musí dodržovat právní předpisy, které tuto problematiku upravují, soud v zájmu cestovat nespatřuje nic, co by vedlo k závěru, že doba zákazu pobytu je v projednávaném případě nepřiměřeně dlouhá. Skutečnost, že žalobkyně se správním orgánem I. stupně spolupracovala, zohledněna byla (viz strana 5 napadeného rozhodnutí). Námitku nepřiměřené délky zákazu pobytu tak soud důvodnou neshledal.
12. Konečně žalobkyně v obecné rovině namítala, že žalovaný měl místo správního vyhoštění rozhodnout o uložení povinnosti opustiti území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nicméně neuvedla, které podmínky vymezené tímto ustanovením by měla naplnit. Pokud snad byla myšlena skutková podstata podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, správní orgány se s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vypořádaly dostatečně (srovnej zejména stranu 5 prvostupňového rozhodnutí, žalovaný pak tyto závěry potvrdil na straně 6 napadeného rozhodnutí), ani soud nepřiměřenost zásahu neshledal. Soud tedy konstatuje, že z tvrzení žalobkyně ani

ze správního spisu neplyne, že by zde byly dány podmínky pro aplikaci některé skutkové podstaty obsažené v ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, naopak skutečnosti rozhodné pro uložení správního vyhoštění byly jednoznačně naplněny, žalovaný postupoval správně.

13. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. dubna 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně